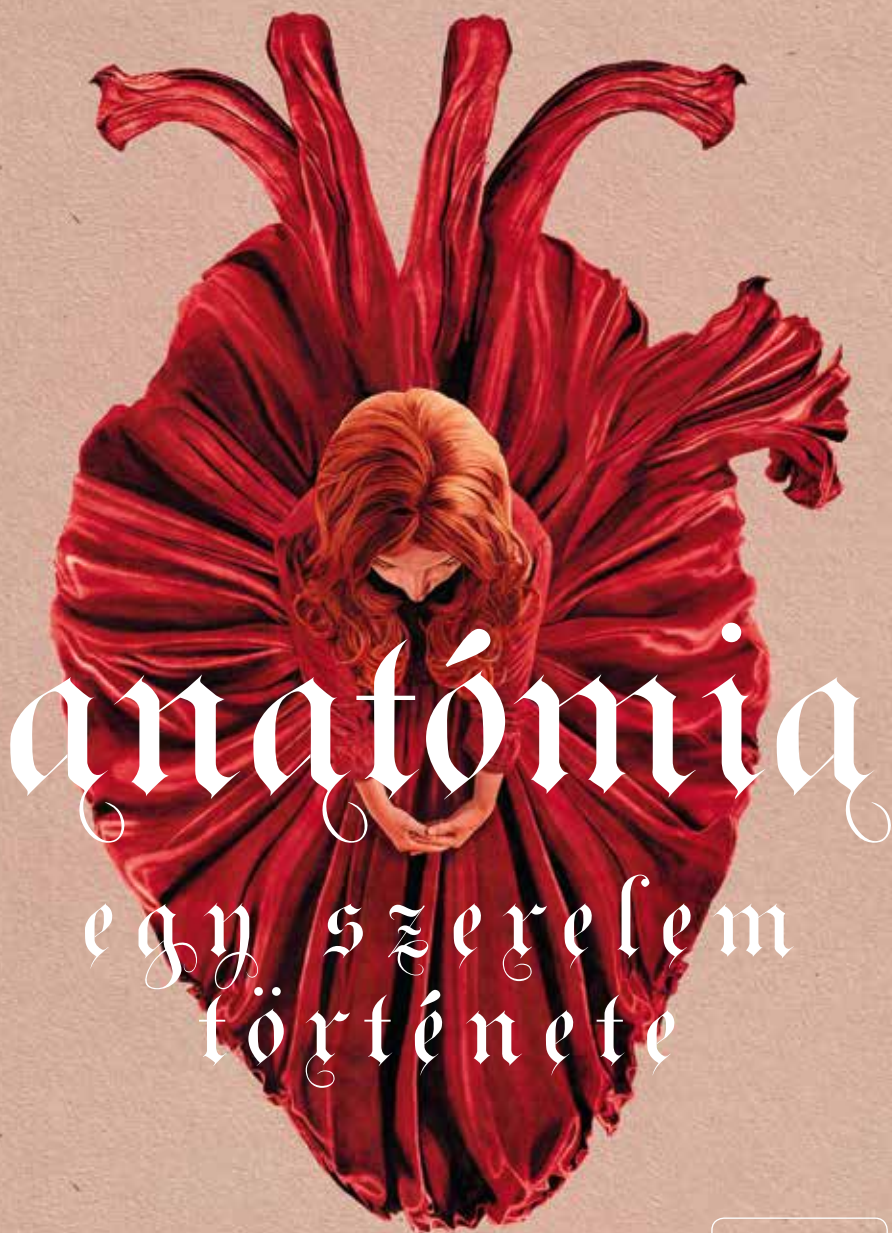

dana schwartz

anatómia
egy szerelem
története

Dream
válogatás

Égy gótikus történet tele rejtéllyel és romantikával.

Hazel Sinnett olyasféle nemes hölgy,
aki jobban szeretne doktor lenni, mint megházasodni.

Jack Currer hullarablóként próbál túlélni
egy olyan városban, ahol a szegények
túlzottan könnyen halnak meg nap mint nap.

Az Edinburghi Anatómiai Társaság előtt futnak össze ők ketten. Miután Hazelt kirúgják dr. Beecham, a híres sebész óráiról, ráébred, hogy az új ismeretség hasznosabb lehet, mint azt elsőre gondolta. Merthogy Hazel egyezséget köt: ha sikerül letennie az orvosi vizsgát, folytathatja a karrierjét. Viszont hivatalos oktatás nélkül Hazelnek a könyveken túl másra is szüksége van: testekre, melyeket tanulmányozhat.

Szerencséjére Jack épp az az ember, aki ebben komoly segítséget nyújthat neki. De a fiúnak is megvannak a saját gondjai: furcsa férfiak járnak éjjelente a temetőkben, a barátai sorra tűnnek el a város utcáiról, és a néhány évtizede ezernyi életet követelő, rettegett római láz visszatért. Úgy fest, ezzel senki sem foglalkozik, egészen Hazel feltűnéséig.

Így Hazelnek és Jacknek nemcsak jelöletlen sírokat és az egymás iránti érzéseiket kell kiásniuk, hanem egy rejtélyes társaság titkait is fel kell fedniük.

dana schwartz

televíziós író és a Noble Blood díjnyertes podcast alkotója. Újságíróként és kritikusként dolgozott az Entertainment Weeklynek, a Marie Claire-nek, a Cosmopolitannek, a GQ-nak, a Glamournak, a Vanity Fairnek és még sok más újságnak. Los Angelesben él a férjével és két cicájukkal, Eddie-vel és Beetlejuice-szal.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.dana-schwartz.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Schwartz varázslatos regénye egyszerre magával ragadó és érzékeny. A szövevényes cselekmény egyre inkább bevonja az olvasót, ahogy próbálja megoldani a központi bűntényt. Az író minden kérdésre választ ad, tökéletes a karakteralkotás, és lenyűgöző a történet is, amelyben mindenféle magabiztosan, pontosan elhelyezett nyomokra lelhetünk. Összefoglalva az egész történet nem más, mint az emberi szív anatómiája.” **Booklist**

„Az 1817-es Edinburgh leírása nem túlzó, mégis hangulatos. A központi rejtély egyszerre elborzasztó és izgalmas. Bámulatos, pontosan kidolgozott gótikus románcot kapunk, amelyet a borzongató történelmi regények összes rajongója kedvelni fog.” **School Library Journal**

„Ez sokkal több, mint amire számítottam. Furcsa, felkavaró, ugyanakkor meglepő, izgalmas, intelligens! Remek kombináció a gótikus thrillerek kedvelőinek, akik imádják a kemény, merész és okos hősnőket. **Goodreads**

„Ördögien szórakoztató szerelmi történet, gyilkossági nyomozás, horror regény, melyet borzongató öltések tartanak egyben.”

Amazon

dana schwartz

anatómia

egy szerelem
története

— részlet —

Dream
válogatás

1.

A BÉKA KIMÚLT MÁR, EFELŐL semmi kétség. Már akkor is halott volt, amikor Hazel Sinnett megtalálta. Szokásos sétája során lelt rá reggeli után. A béka csak úgy hevert a hátán a kerti ösvényen, mintha épp napozna.

Hazel nem akart hinni a szemének. Egy béka, ami csak ott hever. Ajándék. Jel az égiektől. Az eget szürke felhők tarkították, esővel fenyegetve, ami még nem érkezett el. Összefoglalva: az időjárás is tökéletes volt. De ezen körülmények nem tartanak soká. Amint az eső zuhogni kezd, a kísérlete azonnal kudarcot vall.

A rododendronbokrok mögül Hazel kikukucskált, hátha valaki figyel (az anyja nem lesett ki a második emeleti hálósobájába ablakából, ugye?), aztán letérdelt, és könnyedén beletekerte a zsebkendőjébe a békát, hogy elrejtthesse az alsószoknyája korcába.

A felhők egyre csak gyűltek. Fogytán volt az ideje, így Hazel rövidre fogta a sétát, megfordult, hogy visszatérjen a Hawthornden-kastélyba. A hátsó bejáraton ment be, hogy senki se vegye észre, így azonnal a szobájába surranhatott.

A konyhai levegő forró volt, amikor Hazel besietett. A vaslábasok óriási gőzfelhőket pöfögtek fel a tűzön, nehéz

hagymaszag terjengett. Egy félbevágott hagyma hevert a vágódeszkán. A hagyma, a deszka, a leejtett kés a földön mind véresen csillogott. Hazel tekintete követte a vörös foltokat, és hirtelen meglátta a szakácsnőt, akit mindenki csak Cooknak hívott, a sarokban, a tűz mellett, a kezét fogva ringatta magát, magában nyöszörögve.

– Ó! – nyögött fel Cook, ahogy meglátta Hazelt. Arca könnyektől volt nedves, jobban kipirosodott, mint általában. Cook megtörölte a szemét, majd felállt, próbálta kisimítani a ruháját. – Hölgyem, nem számítottam önre. Én csak... pihentetem a fájo tagjaim. – Cook megpróbálta elrejtetni a kezét köténye mögé.

– Ó, Cook, te vérzel! – Hazel Cook sérült kezéért nyúlt, hogy megvizsgálhassa. Egy pillanatra elvonta a figyelmét a cuppogó béka az alsószoknyája korcában, és a közelgő esőfellegek a feje felett. De most a sérült kézre kellett figyelnie. – Gyere, hadd segítsek!

Cook összehúzta a szemöldökét. A vágás mélynek tűnt a szakács bőrkeményedéses, párnázott tenyerének közepén.

Hazel megtörölte a kezét a szoknyájában, majd halovány, kedves mosollyal felnézett Cookra.

– Nem lesz semmi baj. Vacsorára már jól leszel. Hé, te! – szólt Hazel a konyhalánynak. – Susan, ugye? Hoznál nekem egy varrótűt? – Az egérszerű konyhalány bólintott, és eltűnt.

Hazel megragadta a konyhai mosdótálat, és Cookhoz cipelte, megmosta sérült kezét, majd egy ronggyal tisztára törölte. Ahogy a vér és a kosz eltűnt, a mély vágás jól láthatóvá vált.

– Most, hogy eltűnt a vér, már nem is olyan félelmetes – mondta Hazel.

Susan visszatért egy tűvel a kezében. Hazel a tűz fölé tartotta, amíg az be nem feketedett, aztán felemelte a szoknyáját, és kihúzott egy hosszú selyemszálat a blúzából.

Cook halkan felnyögött.

– A szép ruhája, Kisasszony!

– Ó, hallgasson! Semmiség, Cook, tényleg semmiség. Attól tartok, ez kissé csípni fog. Rendben? – Cook bólintott. Hazel olyan gyorsan dolgozott, ahogy csak bírt, belenyomta a tűt Cook sebzett kezébe, és szorosan nekiállt összeölni. A vér kiszaladt Cook arcából, összeszorította a szemét.

– Mindjárt kész – mindjárt vége... és ennyi! – mondta Hazel, ahogy próbálta szépen elvarrni a selymet. A szálát a fogával tépte el. Mosolygott, ahogy megvizsgálta a munkáját: apró, szép, egyenletes öltések; végül csak hasznát tudta venni az unalmas gyerekkori hímzésóráknak. Hazel újra felemelte a szoknyáját – csak óvatosan, nehogy baja essen a békának –, és letépett egy vastag anyagszalagot, mielőtt még Cook ellenkezhett volna. Hazel szorosan bekötötte az anyaggal a sebet. – Ma este távolítsa el a kötést, mossa meg a sebet. Holnap tesztek rá dunsztkötést. És legyen óvatosabb a késsel, Cook!

Cook szeme még mindig könnyes volt, de felmosolygott Hazelre.

– Köszönet, Kisasszony!

Hazel a hálósobája felé indult, és sikerült kijutnia az erkélyére. Az ég szürke volt, de még nem esett. Hazel kifújta a levegőt, és előhúzta a zsebkendőbe bújtatott békát a szoknyájából. Kicsomagolta, és halk tottyanással a kőlapra engedte.

Hazel Hawthorndenben leginkább a könyvtárat szerette a márványos zöld tapétával, a bőrkötéses könyvekkel és a kandallóval, amit minden délután begyújtottak. A másik kedvence a hálósobájából nyíló erkély volt, amely a fásoros

csermelyre nézett, a tájat mérföldeken át zöld borította. Az ő hálósobája a déli szárnyban helyezkedett el, innen nem látszott az Edinburgh szívéből felemelkedő füst, amelynek forrása csupán egy órányi lovaglásra volt északi irányba. Szóval itt, az erkélyén, úgy tehetett, mintha ő lenne az egyetlen ember a földön. Felfedező, aki az emberiség tudásának szakadékan egyensúlyoz, és bátorságot gyűjt, hogy tegyen egy lépést előre.

A Hawthornden kastélyt sziklaszirtre építették. A borostyánnal befutott kőfalak a zabolázatlan skót erdőségek és egy keskeny patak fölé magasodtak, amely olyan messzi húzódott, hogy Hazel nem tudta követni. A családja apai ágon már legalább száz éve itt élt. Sinnett történelem bújta meg a falak között, a szén, a fű, a moha és az ősi kövek közé ékelődve.

Az 1700-as évek során felütött konyhai tüzek miatt az egész kastélyt újra kellett építeni, a kőre téglát tenni. A kastély eredetiségét mára csupán a kapuk őrizték a bejáró elején, és a hideg kötömlöc, melyet a domb oldalába süllyesztettek, de emberemlékezet óta egyszer sem használtak – csupán fenyegetésként. Például, amikor Mrs. Herberts fülön csípte Percyt, amint süteményt csórt uzsonna előtt, vagy amikor az inas, Charles azt mondta, ő bizony ott marad egy teljes napig bátorságpróbaként, de egy óránál tovább ő sem tartott ki.

Hazel sokszor azt érezte, egyedül van Hawthorndenben. Percy általában odakint játszott vagy órákra járt. Az anyja még mindig gyászolt, ritkán hagyta el a hálósobáját, és úgy suhant a falak között feketében, mint a halál szelleme. Sokszor magányosnak érezte az itteni életet, de általában Hazel hálás volt az egyedüllétért. Főként, amikor kíséreltezni szeretett volna.

A halott béka apró volt, és sárbarna. Vékony végtagjai úgy nyeklettek a tenyerében, mint egy játékbabáé, amikor felkapta az ösvényről, most azonban merevek voltak, és ragad-

tak. De a béka meghalt, és vihar volt készülóban, tehát minden tökéletesnek tűnt. Minden egyes kirakós a helyén volt.

A háta mögött az erkély egy apró köve mögül Hazel kihúzott egy piszkavasat és egy konyhai villát, melyet még hetekkel ezelőtt rejtett el, és várt a megfelelő pillanatra. Bernard dühítően rövidre fogta a mondandóját azzal kapcsolatban, milyen fémet használt a varázsló-tudós Svájcban („Réz lehetett? Csak azt áruld el Bernard, hogy milyen *színe* volt?”), így Hazel úgy döntött, olyasféle fémtárgyakat fog felhasználni, melyeket könnyen összeszedhet a házban anélkül, hogy bárki is észrevenné. A piszkavasat az apja dolgozószobájában találta, még a szolgálok sem tértek be oda többé azon hónapok után, hogy az apját és az ezredét a Saint Helenára helyeztek.

Távoli égzengés rengette meg a völgyet. Itt az idő. Áttörve az élet és a halál között, az elektromosságot felhasználva kelti majd életre a testet. Mert mi a csoda, ha nem olyasféle tudomány csupán, melyet az emberiség még nem érthet meg? És nem lesz-e ettől még csodálatosabb, hogy az univerzum titkai itt vannak körülöttünk, olyasféle rejtjelekként, melyeket csupán azok fejthetnek meg, akik eléggé okosak és állhatatosak?

Hazel óvatosan letette a piszkavasat a béka mellé, aztán ünnepélyes tisztelettel lassan leeresztette a konyhai villát is a másik oldalára.

Semmi sem történt.

A villát és a piszkavasat is közelebb vitte a békához, majd türelmetlenül úgy helyezte őket, hogy hozzáérjenek a béka bőréhez. Mégis mit kellene...

Nem, Bernard mindenképpen mesélt volna arról, ha az elítélt fejét nyársra húzták volna. Amikor Bernard visszatért nagy európai körútjáról, Hazel levegőt sem véve záporozta rá a kérdéseket a svájci tudományos bemutatókkal kapcsolatban, amelyekről Bernard a leveleiben mesélt, röviden. A be-

mutatót a nagy tudós, Galvini fia tartotta. Az elektromosság felhasználásával az ifjabbik Galvini megtáncoltatta a béka lábát és pislogásra bírta egy elítélt levágott fejét, mintha a halál után is életre kelhetnének.

– Eléggé félelmetes volt – mondta Bernard, ahogy a teácsészét a szájához emelve intett egy szolgálónak, hogy hozzon még egy gyömbéres kekszet. – De elképesztő is a maga fura módján, nem gondolod?

Hazel így gondolta. Bár Bernard nem akart beszélni erről többet („Miért kell ennyire morbidnak lenned, unokatestvérem?”), Hazel ráébredt, ő könnyedén össze tudja rakni saját elméjében a hiányzó részleteket, pontosan úgy, mintha ő is ott lett volna – a férfit a francia-stílusú kabátban, ahogy egy apró, fával burkolt színház színpadán áll, porlepte vörösbársony függönyei közt. Hazel látta, ahogy a sorban álló békák lábai összerándulnak, úgy táncolnak, mint a kánkános lányok. Aztán Galvini lerántotta a leplet a fő attrakcióról: egy férfi fejről, akit akasztásra ítélték. Hazel képzeletében a nyakát meghagyták, hogy látszódjanak rajta a lilás zúzódások, ahol a kötél mélyen belevájt a bőrbe.

Halálfélő emberek vagyunk, Hazel elképzelte, ahogy Galvini ezt mondja erős olasz akcentusán. Halál! Borzalmas és szörnyűséges! Elkerülhetetlen és kíméletlen! Úgy táncolunk felé, mint egy csodás nőhöz (az olaszok imádnak csodálatos nőkről beszélni), és a Halál visszatáncol hozzánk, hívogat, örökön hívogat! Ha átszakad a fátyol, sosem térünk vissza. De elérkezett az új század, barátaim!

Hazel elképzelte, hogy úgy tartja fel a fémrudat, mint Hamlet a koponyát, majd felemeli a másikat is, és engedi, hogy a villámlás a kettő között táncoljon, amíg a közönség döbbenten fel nem horkan. *És az emberiség legyőzi a természet törvényeit!*

A közönség lélegzete elakadt, ahogy a színpadon pattogott a fény, szürke puskaporfüst szállt fel a drámai hatás érdekében, és az elítélt feje életre kelt.

Bernard ezt leírta a levelében, Hazel pedig annyiszor olvasta el, hogy minden egyes sor az elméjébe égett: ahogy az elítélt feje megrándult, amint a rudak a halántékához értek, kinyílt a szeme. Egy pillanatra mintha visszanyerte volna az eszméletét, pislogott az elé táruló világra – egy csapat férfira és a legszebb kesztyűiket és kalapjaikat viselő feleségeikre –, mintha ténylegesen látta is volna őket. Bernard nem említette, hogy a fej szája is kinyílt volna, de Hazel azt képzelte, a fekete nyelv is előbukkant, mintha a fej már unná, hogy kivonszolták még egy előadásra, és még egy matinét kell előadnia ugyanannak az unalmas tömegnek.

Amikor az előadás véget ért, Galvini meghajolt a kételkedő, tapsoló tömeg előtt, aztán az úriemberek visszatértek *château-ikba*, villáikba, hogy azzal szórakoztassák vacsora-vendégeiket, hogy elmesélik ezen elképesztő előadást egy jóféle portói mellett.

Olyan volt ez, mint a boszorkányság, írta Bernard. *Bár sosem gondoltam volna, hogy egy varázsló ennyire rossz szabású nadrágot visel.*

Bernard azt is említette levelében, hogy négyszáz frankért vadászköpenyt vásárolt, és látta Friedrich von Hohenzollern herceget ugyanilyet viselni.

És most itt volt ő: elektromosságtól terhes levegő vette körül, fémmel a béka mindkét oldalán. Galvini alanyaival ellentétben Hazel kísérleti békája unottan, de megtéveszthetetlenül, örjítően mozdulatlan maradt. Hazel maga mögé nézett, szobája üresen pislogott vissza rá. A szobalánya, Iona mindig készen állt az összekapcsolással még reggeli előtt. Hallotta a csilingelő zongoraszólamot a zeneszoba nyitott ablakán át,

Percy órájáról. Mrs. Herberts szokás szerint ebédet készített, hogy felvihesse Hazel anyjának a hálószobába, amit mindig az asztalánál fogyasztott el szemben a fészülködő tükörrel, amit habkönnyű fekete drapériával fedtek le.

Hazel visszatartotta a lélegzetét, és újra felemelte a piszkavasat. Még egyetlen dolgot nem próbált, és ennek a gondolatától hirtelen szédülni kezdett, az elméje könnyűnek tűnt, mintha madzagon rántották volna ki a koponyájából. Az ujjai megremegtek. Mielőtt még leállította volna magát, bele nyomta a piszkavasat a béka hátába, átszúrva a hasát. A húsba könnyű volt belevájni, a vas áthatolt a bőrén, és a belső nedvek csillogóan bukkantak elő.

– Sajnálom – mondta Hazel hangosan, és hirtelen idiótán érezte magát. Hisz ez csak egy béka, egy *halott* béka. Ha tényleg sebész akar lenni, hozzá kell szoknia előbb vagy utóbb ezekhez a dolgokhoz. És mintha csak saját állhatatosságát akarta volna bizonyítani, egy kissé mélyebbre nyomta a vasat. – Itt – mormogta. – Itt pont jó lesz.

– Hol lesz pont jó? – Percy álmos tekintettel állt mögötte, lelápított hajjal, csupán egyetlen harisnyazoknit viselt. Hazel izgalomában nem vette észre, hogy végeszakadt a zongoradalamnak.

Bár Percy hétéves volt, az anyja továbbra is úgy öltöztette, mint egy négyévest. Pamutinget adott rá kék paszománnal, mely a gallérnál nyitott volt. Lady Sinnett folytonosan úgy bánt vele, mintha valami felbecsülhetetlen, törekeny kristály lenne. Épp ezért önző és elkényeztetett fiúcska lett, de Hazel mégsem dühödött fel, ehelyett inkább sajnálatot érzett iránta. Hazel tényleges szabadságot élvezett az anyjuktól, miközben az öccsét folyamatosan megfojtotta a figyelmével. Percy alig engedte ki a házból, nehogy még – isten ments! – felhorzsolja a térdét a kerti ösvényen.

– Sehol – mondta Hazel, és elrejtette a békát a szoknyája mögé. – Eredj vissza! Nem épp órán kéne lenned?

– Master Poglia korábban elengedett, olyan jófiú voltam – mondta vigyorogva, éles, apró fogai kivillantak. Hazel kiszúrta, hogy egy hiányzik felülről. Percy előre-hátra hintázott a lábán. – Játssz velem! Anyu azt mondta, azt kell csinálnod, amit én mondok.

– Igen? – Az ég tisztulni látszott, halovány kékség jelent meg a távoli horizonton. Ha ez az egész megvalósulhat, akkor most kell cselekednie, amíg az elektromosság még izzik a levegőben. – Miért nem kéred meg inkább anyát, hogy játsszon veled?

– Anyu nagyon *u-nal-mas*! – énekelte Percy és egyik lábáról a másikra nehezedett. Kirázta szőke tincseit a homlokából. – Ha bemegyek a szobájába, folyton csak csipkedi az arcom, meg felmondhatja velem a latint.

Hazel komolyan elgondolkozott, vajon a bátyjuk, George is ilyen lehetett-e kisgyerekként, ilyen nyávogós és figyelmet követelő, aki minden másodpercben nézőközönségre áhított, aki megtapsolja, és megpuszítja minden egyes tanóra vagy lovaglás után. Lehetetlenségnek tűnt. Emellett az anyjuk akkoriban nem rettegett ennyire, nem volt ennyire fojtogató jelenség.

George csendes és befelé figyelő volt. A mosolya pedig olyan, mintha képes lenne titkokat suttogni a szoba másik sarkából. Hétévesen Percy máris fegyverként használta a mosolyát. Percy egyáltalán emlékezett George-ra? Annyira kicsi volt még, amikor a bátyjuk meghalt.

Percy felsóhajtott.

– Rendben. Játshatunk kalózosat – mondta, mintha ő adná be a derekát, mintha Hazel rohant volna be a szobájába,

és könyörgött volna, hogy játsszanak, és csupán jóindulatból értett volna vele egyet.

Hazel a szemét forgatta.

Percy előretolta az alsó ajkát, túlzón húzta össze a szemöldökét.

– Ha nem mondasz igent, akkor megmondalak anyunak, ő pedig mérges lesz rád.

Még egy felhő mozdult el az égen. Apró fénynyaláb sugárzott át Hazel ruháján, a melegséget csak fokozta többretegű szoknyája.

– Miért nem mész le a konyhába, és kérdezed meg Cookot, hogy mi lesz uzsonnára? Fogadni merek, ha most megkérdezed, elkészíti a kedvenc citromtortádat.

Percy elgondolkozott. A homlokát ráncolva nézte Hazelt, hogy mit rejteget a szoknyája mögött, de egy pillanatnyi gondolkodás után megfordult, és eliszkolt; nyilvánvalóan lefelé indult a keskeny lépcsőn, hogy Cookot és Mrs. Herbertset kínozza. Hazel jó javaslatot tett: egyértelmű, hogy a vele való játék nem érhetett fel a citromtortához.

Nem maradt sok ideje, de mielőtt még folytatta volna a műveletet, be kellett zárnia az ajtót. Nem engedhetett meg több megszakítást. Az ajtóhoz sétált, és elforgatta a nehéz kulcsot a zárban, amíg meg nem hallotta a kattánást. Aztán visszarohant az erkélyre, ahol néhány csepp eső esett, amíg bent volt, feketére pötyyözve a mohás köveket. Ha meg kell történnie, most jött el az ideje.

Újra felemelte a konyhai villát, és úgy lengette a béka felett, mint egy sámán. Semmi. Talán a Bernard által látott beemutató csupán trükk volt. Lehetséges, hogy soha nem is volt holttest, csak egy férfi, aki az asztal alatt rejtőzött, a nyaka egy nyíláson át emelkedett ki a fából, és színházi sminkkel imitáltak halott bőrét, addig kenték, amíg sápadt és színtelen nem

lett. Mekkora nevetetett a színész – a *hazug* – és a Galvini fiú az előadás után, megszámolva a beszédett pénzt, majd berúgtak egy huszon-párcentes fellépőkkel teli helyen a zsíros sminkükben.

...és akkor a béka megmozdult.

Tényleg megmozdult? Vagy csak a fény játéka lehetett? Vagy egy szellő a völgy felől? Hazel nem érzett semmit. A szoknyája meg sem mozdult. A villát újra a halott, felnyársalt béka felé irányította újra és újra, de nem történt semmi. Aztán ráébredt.

Kivette az óriási kulcsot a zsebéből, és lassan a béka felé tolta, mire a döglött állat újra táncra kelt. Az állat, amely pillanatokkal ezelőtt még élettelenül csüngött a karón, most energiával telt meg. Mintha még most is élne, és próbálna menekülni előle. Mintha egy tündérmeséből szabadult volna, gondolta Hazel. *Szabadíts ki innen* – mintha ezt mondta volna –, *és teljesítem három kívánságodat!* Vagy lehetséges, hogy egy rémálomból lépett a valóságba, azon olcsó könyvekből, amelyeket néha Percy tanítója adott neki egy kacsintás kíséretében. A halott életre kelt, és bosszút akart állni az élőkön.

Működött! De mégis hogyan? Mágnesesség? A kulcs vezette az elektromosságot, ez egyértelmű, de egyáltalán milyen fémből készült a kulcs? Teljes vizsgálatra lesz szüksége, kísérletek sorára, ahol összevet mindenféle fémkombinációt, amit csak azonosítani tud.

Hazel jókedvűen húzgálta végig a kulcsot a béka rángatózó végtagjain. De aztán hirtelen a rángatózás lassult, majd teljesen megszűnt. Bármely varázslatot is villantott meg az időjárás a halott béka testében, a piszkavasban és a hálószobájának kulcsában – eltűnt.

A béka ismét halott volt, és most, a másik szobából, Hazel meghallotta, hogy az anyja sír. Ahogy minden egyes nap, mióta a láz elvitte George-ot.

**Dr. Beecham Értekezése az Anatómiáról: avagy,
A megelőzése és gyógymódja a modern betegségeknek
(24. kiadás, 1816), dr. William R. Beecham tollából,
kiegészítve III. dr. William Beecham által:**

A római láz (*Plaga Romanus*) először kelések formájában jelenik meg a beteg nyakán. Két napon belül ezen kelések kezdenek kifakadni, a beteg felsőruházatát vérrel szennyezik (innen ered a „római láz” elnevezés, hisz Julius Caesar számos szúrásnyomához hasonlatos). A további tünetek közé sorolható a megfeketedett íny, a letargia, a csökkenő vizeleti inger és a testi fájdalmak. Köznyelvi elnevezései: Római betegség, Kelevény, Kőfaragó Láz és Vörös halál. Szinte minden esetben végzetes. Kitörése Edinburghra vezethető vissza 1815 nyarára, ahol több, mint ötezer lelket követelt.

Annak ellenére, hogy a túlélési ráta igencsak alacsony, akik túlélnek, életre szóló immunitást élveznek. Nincs rá ismert gyógymód.

2.

AZ ALMONT HOUSE FELÉ tartó fogaton Hazel hiába próbálta ledörzsölni a fekete tintát kezének bütykeiről és a körmei alól. Aznap egész éjjel ébren volt, jegyzeteket készített apjának régi kiadású dr. Beecham anatómia könyvéből. Egy hirdetést tartott az asztalán maga mellett, azt, amit a fogatból látott a kocsmá ajtajára szögezve.

– Állj! Állj! – ordította a kocsi falán dörömbölve. Kirohant, letépte a hirdetést az ajtóról, majd kifulladásra tért vissza, de túlságosan is izgatott volt ahhoz, hogy attól féljen, bárki meglátja.

A hirdetést most is összehajtva, a szoknyája zsebében tartotta. Hazel néha benyúlt tintás ujjával, hogy megérintse a papírt, szerencsét és megnyugtatót keresve.

Bernard nem fog foglalkozni a tintával – Hazel kételkedett, hogy egyáltalán észreveszi-e –, de Lord Almontot egyértelműen zavarhatja, és ismervén túlzott pedantériáját, az incidens szinte biztosan visszajut majd az anyja fülébe is. *Ne merj megszégyeníteni a nagybátyád előtt, Hazel* – mondja majd az anyja, miközben vékony ajkai felé emeli a teáscsészét, vagy épp egy szálát húz ki a hímzéséből, miközben egy szolga fát rak a tűzre. *Nem mintha érdekelne, hogy úgy mutatod magad*

a városban, mint egy kolduskisasszony, de nagyon jól tudom, hogy ez rossz hatással lesz, amikor a következő Szezonra érkeznek majd a meghívások.

Hazel el sem tudta képzelni, mit tenne Lord Almont vagy az anyja, ha tudomást szereznének a hirdetésről az anatómiai demonstrációról, amelyet a híres III. dr. Beecham tart, aki egy legenda unokája, a leghíresebb élő sebész Edinburghban, sőt, az egész királyságban.

Hazel sugárzott az izgalomtól, ha csak rágondolt.

ÉLŐ ALANYOK! INGYENES ANATÓMIAI DEMONSTRÁCIÓ!

TALÁLKOZZON BEECHAM DOKTORRAL, A SEBÉSZET
FEJÉVEL, AZ EDINBURGHI EGYETEMRŐL. BONCOLÁST
ÉS AMPUTÁCIÓT MUTAT BE A LEGMODERNEBB TECH-
NIKÁT ALKALMAZVA. AZ ÉRDEKLŐDŐK A DOKTOR
ANATÓMIASZEMINÁRIUMÁRÓL IS KÉRDEZHETNEK.
REGGEL NYOLC ÓRAKOR A KIRÁLYI EDINBURGHI
ANATÓMIA TÁRSASÁGNÁL.

EZ BIZONY OLYASFÉLE ESEMÉNY volt, amin Hazel részt kívánt venni! Nem úgy, mint a borzalmas ebédeken a slapos özvegyekkel és a kibírhatatlan elsőbálozókkal az unalmas, végtelen bálokon. Ahogy Hazel betöltötte a tizenötöt, anyja kényszerítette, hogy részt vegyen a társasági szezonon Londonban, ahol Hazelre apró kanapé méretű abroncsos szoknyát erőltettek, hogy végigsüvíthessen a kiválasztott báltermeken különböző rossz leheletű fiúk jobbára támaszkodva.

Elméletben egy rossz leheletű fiú örölteen szerelembe esik Hazellel (vagy figyelemreméltó hozományával), és feleségül kéri. Bár ez lehetetlennek tűnt, mivel az volt a végső cél, hogy

Bernardhoz menjen, hogy megtartsa az Almont címet és a pénzt a családban.

Nincs is semmi gond Bernarddal, mondogatta magának Hazel. Kedves volt, a bőre tiszta, ahogy ő maga is. De unalmas volt, akárcsak a többiek. Kissé talán öntelt is, többet foglalkozott a ruháival, mint bármi mással a világon. De jó hallgatóság. Amikor még kicsik voltak, együtt játszottak a sárban, ezért nem várta el tőle, hogy törekeny porcelánbaba legyen, mint más lányok a köreikben.

Olyan régóta ismerte Hazelt, hogy az orvoslás iránti vágyait különöc dolognak találta, és nem felháborítónak. Elengedhetetlen, hogy legyen egy férfi az oldalán, ha egyszer majd órákra járhat, és a Királyi Orvosi Vizsgát is leteszi, de még jobb, ha olyan férfi áll mellette, akinek rangja is van. Hazel reménykedve simított végig a hirdetés hajtásán.

Csípős őszi nap volt, a szeptemberi levegő olyan tiszta, amennyire csak lehetett ennyire közel Edinburgh óvárosához, ahol a domb tetején a faépületek egyenetlen fogsoroként zsúfolódtak egymás mellé egy olyan szájban, amely a mindennapok fekete kormát okádta a világra. Lord és Lady Almont a Princes Street Gardensszel szemben éltek a domb szélén, egy teljes világegyetem választotta el őket az óvárostól. Az Újvárosban éltek, egy elegáns, fehér, városi sorházban a Charlotte Squaren, melyet oszlopok öveztek, és két fogat is befért eléjük. Hazelnek nem sikerült letakarítania a tintát a kezéről, bárhogy is igyekezett, és ahogy az inas megérkezett, hogy becsukja mögötte a kocsi ajtaját, azonnal bedugta a kezét a zsebébe a titkos hirdetmény mellé.

Az inas kitárta előtte az ajtót, mielőtt csengetni tudott volna, izzadság nedvesítette be a férfi gallérját, kopasz folt csillogott a fején.

Valami történt a főcsarnokban, pezsgett az élettől. Hazel tekintete találkozott Samuelével, a belső inasával, aki elrohant mellette egy szőnyeggel és egy üres mosdótállal. Samuel aprót biccentett felé.

Egy idegen férfi ült a közelben, egy koldus, porszürke rongyokban egy egyszerű faszéken, amelyet Hazel még sosem látott korábban, talán a szolgálától hozhatták. Egy hosszú köpenyes orvos vizsgálta a szája belsejét.

A koldus úgy festett, mint ha kínosan érezné magát a szépséges kúriában. Vele kapcsolatban minden kirítt, oda nem illőnek tűnt. Egyedül az ő ingét nem keményítették és vasalták ki az egész csarnokban, csak az ő haja volt kócos, az arca pedig mocskos; köralakban ült rá az izzadság, a piszok megtelepedett az álla alatt. Az orvos elhúzta a száját, és meglapogatta a férfi arcát, mire ő engedelmesen becsukta.

Lord Almont – aki a hall másik felében ült egy szélesebb, párnázott széken, amit az ebédlőből hoztak ide – felkelt, ahogy Hazel megérkezett.

– Ó, Hazel – üdvözölte. – Elnézésedet kérem, hogy ilyen állapotban kell látnod a házunkat. Úgy hiszem, Bernard bármelyik pillanatban megérkezhet. Samuel, kérlek szólj Bernardnak, hogy Miss Sinnett itt van!

Hazel apró, illedelmes pukedlivel válaszolt, mielőtt még a figyelme visszavándorolt volna a furcsa koldus felé. Csak azon gondolkozott, vajon mi történhet itt. A koldus egy őrszem lehetett, akit Lord Almont magához vett? Őlordsága jótekonyságának egyik élvezője? Esetleg egy férfi, aki szolgálonak akart jelentkezni, és egyértelműen el fogják utasítani? Hazel szerint Lord Almont nem foglalkozott szolgafelvétellel. És a nagybátyja miért rendelt orvosi vizsgálatot?

– Készen állunk? – kérdezte csendesen az orvos.

Hazel most először figyelte meg az orvos arcát: hímlőhelyes és heges volt, mély, vörös csíkokkal és árkokkal tarkítva. Szatén szemfedőt viselt a bal szeme felett, de Hazel még így is ki tudta venni a vörös duzzanatokat a szélein. A doktor haja hosszú volt, egyenes és sötét, fekete masni tartotta össze a tarkóján. A kezében lévő tárgy egy fémfogónak tűnt, megcsillant a bejárat ablakainak fényében. A kabátja szélein rozsdafoltok virítottak.

A koldus szeme kitágult, felfedve íriszét, amelyet fehérség övezett. Az ölében úgy szorongatta viseltes barna kalapját, mintha mosás után próbálná kifacsarni belőle a vizet. Néhány másodperc fojtogató csend után a doktor felé biccenett, hátradőlt, és kitátotta a száját.

– Talán a hölgy... – kezdett bele Lord Almont, de mielőtt befejezhetné volna a mondatot, a doktor már végzett is a művelettel: betette a fogót a koldus szájába, elforgatta, és gyomorforgató recsenéssel kihúzott egy rágófogat.

A mosdótál, amelyet Samuel magával hozott, azonnal el látta feladatát. A koldus az állához emelte, hogy felfogja a vért és a nyálat, ami kifolyt az ajkai közül. Még csak ordítani sem volt ideje.

A doktor megszagolta, és megvizsgálta a fogat, amely még mindig vértől csillogott.

– Gyorsan! – mondta Lord Almontnak. – Nagyon gyorsan kell cselekednünk, amíg a fog még friss, reménykedve, hogy megkapaszkodik az ön ínyében!

Lord Almont engedelmesen dőlt hátra, és kinyitotta a száját.

A doktor ezüstös pasztát kent a fogra, és mélyen benyomta Lord Almont szájába egy apró szike segítségével. A koldus halkán nyöszörgött mögöttük.

– És most – folytatta az orvos, ahogy végzett –, nincs húsrágás egy hónapig, hacsak nem főzik omlásra. Maradjon áttetsző alkoholoknál, és tartózkodjon a paradicsomtól is.

Lord Almont felemelkedett, és kiegyenesítette a nyakkenőjét.

– Úgy lesz, doktor úr! – A mellényzsebéből Lord Almont kihúzott néhány érmét, megvizsgálta értéküket, és a koldusnak adta, olyan távolról nyújtva ki a karját, amennyire csak lehetséges volt. – Úgy hiszem, ez lenne a piaci értéke manapság egy rágófognak.

Hazel csak arra tudott gondolni, hogy a lordság mennyire meg akarja tartani a távolságot attól a férfitől, akinek a foga jelenleg a szájában ült. A koldus, akinek arcát néma könnyek áztatták, belenyomta az érméket az erszényébe, és távozott.

– Elnézéset kérem, Hazel – mondta újra Lord Almont, ahogy elhalt a csukódó ajtó visszhangja –, hogy kitettelek ezen iszonyatos jelenetnek. Bár Bernard mintha említette volna, hogy érdeklődsz az ilyesféle dolgok iránt. – Megdörzsölte az állát. – Rettenetes tevékenység ez, de apró ár, amit az ember az egészségéért és jólétéért fizethet. Nem hinném, hogy ismered a nagyra becsült dr. Edmund Straine-t az Edinburghi Gyógytudományi Társaságból. Dr. Straine, bemutat-hatom önnek Miss Sinnettet? Lavinia húgom leánya.

Dr. Straine Hazel felé fordult. Még nem fejezte be eszközeinek pakolását, az apró, vértől csöpögő szike még mindig a kezében volt, épphogy csak biccentett egyet felé.

– Üdvözlöm! – mondta Hazel, de dr. Straine nem válaszolt. A jó szeme azonnal a tintafojtokra vándorolt Hazel kezén, aki igyekezett azt elrejtteni szoknyája korcaiban. A doktor egyébként is vékony ajkai csak még inkább elvékonyodtak.

Amikor a doktor újra megszólalt, megint Lord Almonthoz intézte a szavait.

– Kérem, vigyázzon a rágással, Ölordsa! – És egyetlen szó nélkül felkapta a táskáját, majd az ajtó felé fordult, és kilépett a helyiség hátsó bejáratán, fekete nagykabátja csak úgy lobogott utána.

– Nem mondhatnánk túlzottan udvariasnak, attól tartok – suttogta Lord Almont, ahogy Straine elment. – De azt mondták, ő a legjobb a városban. A nagy dr. Beecham protezsáltja volt, mielőtt meghalt. Maradsz délutáni teára, úgy sejttem?

Két év telt el azóta, hogy Hazel apja elfoglalta a posztját Saint Helenán – mint a Királyi Haditengerészet kapitánya, akinek Napóleon bebörtönzését kellett felügyelniük –, azóta Lord Almont felvállalta a szerepet, hogy vigyáz az unokahúgára. Hazel így hetente egyszer, néha kétszer is elutazott Edinburghba fogaton, hogy csatlakozzon Almontékhoz egy délutáni teára vagy vacsorára, esetleg a reggeliző szobában Lord Almont könyveit olvassa, és néha elkísérje Bernardot olyan társasági eseményekre, melyek elkerülhetetlennek bizonyultak. Legalább George szelleme nem telepedett nehéz füstként az Almont House-ra úgy, mint a Hawthornden kastély minden szobájára.

Amikor hozzámegy Bernardhoz, ő lesz az új Lady Almont, a rossz emlékeket pedig úgy zárhatja majd el, mintha egy nehéz könyvbe rejtene. Új nevet, új otthont kap. Új életet. Teljesen új ember lehet, akit a szomorúság már nem talál meg.

– Ah, Bernard! – mondta Lord Almont, ahogy a fia megjelent a lépcső tetején. – Itt akartok étkezni mindketten? Biztos vagyok benne, hogy Samuel még szólhat a szakácsnak!

– Nagybátyám – szólalt meg Hazel –, valójában abban reménykedtem, hogy Bernard elkísérne egy sétára.

Bernard leugrott az utolsó lépcsőfokon, és felé nyújtotta a karját. Mire a páros kilépett a folyosóról, a szolgák már feltakarították a műtét maradványait.

Részlet a Városok Skóciában:
az Utazók Kézikönyvé-ből (1802),
J.B. Pickrock tollából

Edinburghot „Észak Athénjának” is nevezik a filozófiában elért eredményeiért, de manapság már az építészet testamentuma is: fehér kövek, széles sugárutak és oszlopok övezik. Az Újvárost Edinburgh kastélyának árnyékában a lapos földrészre építették az 1760-as években. Úgy hiszem (amikor a bűz és az épületek zsúfolt-sága túlzott mértéket öltött a dombon található High Streeten azok számára, akik rendes háttérrel rendelkeztek), csupán 1810 óta emelkedtek ki a maguk stílusában. Minden kétséget kizáróan Edinburgh büszkélkedhet a leggyönyörűbb romantikus klasszikus stílusjegyekkel Európában.

3.

KÉRLEK!

– Nem.

– *Kérlek!*

– Semmiképpen sem.

– De engem biztosan nem engednek be nélküled. Esélyem sincs. De ha Almont vikomttal érkezem, be kell engedniük.

– A *jövendőbeli* vikomttal. Az apám köszöni szépen, jól van.

– Rendben, de te is vagy valaki, nemde? Legalább baronet.

A *jövendőbeli* Almont vikomt is számít.

– Hazel – figyelmeztette Bernard.

– Oda se kell nézned. Eltakarhatod a szemed.

– Attól még *hallom!*

Hazel megmarkolta a hirdetményt, és megrázta.

– Ugyan, Bernard! Mikor kértelek meg bármire is saját önös érdekből? Ha most nem megyek el, egész életem során másra sem bírok majd gondolni. Fel fogom hozni vacsoraes-
teken, még akkor is, amikor mindketten öregek és őszek le-
szünk már, és te azt kívánnád, bár elvittél volna, mert akkor
nem erről beszélnék állandóan.

Bernard továbbsétált.

– Nem. – Aznap új, galambszürke kalapot viselt, és Hazel tudta, még sértődöttségében is ezt akarja csillogtatni neki a lehető legjobb szögből, hogy széleit megfelelően világítsa meg a fény, kiemelve éles állát. A kabátja szintén szürke volt, alatta kanárisárga selyemmellényt viselt.

Annak ellenére, hogy a délután kellemes őszi hűvösséggel indult, a sétájuk során kibírhatatlanná vált a forróság. Hazel érezte, ahogy egy izzadságcsepp végigcsorog a hátán, a ruhák rétege alatt.

– Attól félsz, hogy anyám mérges lesz rád, mivel...

Bernard megfordult, és félbeszakította.

– Igen. Őszintén szólva pontosan ettől tartok. Félek, hogy anyád mérges lesz rám, de ennél többről van szó, Hazel. Attól félek, hogy anyád *rád* lesz mérges. Van egyáltalán fogalmad *arról*, micsoda bajba kerülsz, ha édesanyád – vagy édesapád, ha már erről van szó – rájön, hogy elmentél egy anatómia előadásra? Egy *nyilvános anatómia előadásra*! Milyen ember jelenik meg ilyesféle helyeken! Iszákosok... erőszaktevők! És... és... színészek!

Hazel a szemét forgatta, kisimította elefántcsontszín kesztyűjének szélét. Az édesapja vette neki, mielőtt elutazott volna Saint Helenára.

– Diákok, Bernard. Ők jelennek meg ilyesfajta eseményeken. Mindegy, én már kitaláltam, hogy azt fogom mondani anyámnak, piknikezni megyünk a Princes Street Gardensbe, és ne várjon vissza napnyugta előtt. Lesétálunk a dombon, és teaidőre vissza is érünk.

Díszes hintó haladt el mellettük, és Bernard egy ideig nem válaszolt, amíg egy méltóságteljes biccentéssel udvariasan üdvözölte a benne utazó úriembert. Aztán visszafordult Hazelhez, és az arcára visszatért a keserűség.

– Az, hogy orvoslást tanulj, egy dolog. Még hasznos is. A barátom az Etonból, John Lawrence Párizsban van, jóféle gyógyász lesz belőle, jól fog házasodni, és örvendenek majd neki a vacsoraesteken. És ha te úgy csinálsz, mintha lehetne belőled doktor – vagy nővér –, az is egy dolog. De sebészet, Hazel! A sebészet azoknak való, akiknek nincsen pénzük. Sem státuszuk. Csupán mészárosok!

Tett pár lépést, mire ráébredt, hogy Hazel nincs mellette.

– Hazel?

– Mit értesz az alatt, hogy úgy csinállok, mintha?

– Hogy...

– Azt mondtad, hogy úgy csinállok, mintha lehetne belőlem doktor...

– Csak azt akartam... mármint Hazel, komolyan nem számíthattál... – Aztán megtorpant, és újra belekezdett. – Hasznos lesz, ha összeházasodunk, és tudni fogod, hogyan kell ellátni a sebeket meg a lázat.

– Mindig is tudtad, hogy sebész akarok lenni – mondta Hazel. – Hosszú ideje erről beszélünk, és te mindig támogattál.

– Nos, igen – mondta Bernard a cipőjét kémlelve. – Amikor még gyerekek voltunk.

Hazel fémes ízt érzett a szájában. A nyelve nehéznek tűnt. Csupán egy saroknyira voltak az Almont House-tól, csillogó fehér oszlopai innen is látszottak a délutáni napfényben.

– Figyelj – mondta Bernard, és áthelyezte a súlyát, hogy folytassa a sétát. – Menjünk szépen vissza a társalgóba, és teázunk. – Hazel továbbra is szorosan tartotta a hirdetményt a kezében, és Bernard előrenyúlt, hogy megragadja. Félbe szakította, majd négybe, aztán apró darabokra tépte. A háta mögé dobta a nedves csatornába, és Hazel csak nézte, aho-

gyan a papírdarabok eltűnnek a mocsokban. – Gyere, felejt-
sük el ezt az egészet! Új műsort mutatnak a Le Grand Leon-
ban, menjünk el egyik este. És elvisszük anyádat is. Hát nem
lenne csodálatos?

Hazel aprót bólintott.

– Ha nem bánod, én még sétálnék kicsit. Aztán hazame-
gyek kocsi- vagy vacsorára.

Bernard idegesen nézett körbe.

– Kísérő nélkül? Nem hiszem...

– Csak egy pár perc. Egy tömbre vagyunk a háztól. Nézd,
csak oda megyek. Nem téveszthetsz szem elől.

– Ha így szeretnéd – mondta Bernard bizonytalanul.

– Ragaszkodom hozzá.

– Nos, akkor rendben van. – Ennyire egyszerű volt.
Bernard elégedetten bólintott, az arca nyájassá vált. Ő egy
vikomt fia, akinek a világhoz semmi rossz nem érhetett el.
Csak néhány lépésnyire volt az otthonától, ahol rostonsült
várja vacsorára.

– Jövő héten elmegyek Hawthorndenbe. Mondd meg
Percynek, ragaszkodom hozzá, hogy kártyázzunk egyet.

Hazel a lehető leghaloványabb mosollyal válaszolt, amit
sikerült kipréselnie magából. Az arcára merevítette, amíg fi-
gyelte, ahogy Bernard hosszú lábával elsétál az utcán, majd el
is tűnt az Almont House árnyékában.

Csak ekkor engedte meg magának, hogy lenézzen a hir-
detmény összeaszott maradványaira, amit a szekrényébe
rejtve őrizgetett, biztonságban Mrs. Herberts és az anyja sas-
szeme elől, hogy megoszthassa Bernarddal. Csupán néhány
szó nem olvadt még fel a mocsokban, ami a csatornában foly-
dogált le az út szélén. A szakadt részek olyanok lettek, mint
a kirakós darabjai.

ÉLŐ ALANYOK

BEECHAM

EDIN–ANAT

EGYET–

MOD TECHNIKA

Felsőhajtott, és elindult a kocsi irányába, ami csak rá várt. Valaki odakint állt az Almont House előtt az oldalsó kapunál, ahol az út ráfordult a Charlotte Square-ről a Queensferry Street Lane-re, és a Saint Mary's Cathedral vasrúdjával a kék égbe szúrt.

Egy nő volt vöröses hajjal – ami talán még vörösebb lett volna, ha nem ennyire mocskos –, egy szolgálólány fejkötője alá tűrte. Az egyike lehetett Almont cselédjeinek? Hazel nem ismerte fel, de ez önmagában nem is lehetett annyira meglepő. Egy ilyesféle háznak legalább tucatnyi vagy annál is több szolgálólánya volt, akik igyekeztek láthatatlanok maradni, ha vendégek voltak a közelben. Talán új lehetett. Fiatalnak tűnt – nagyon fiatalnak. Még Hazelnél is fiatalabbnak.

Hazel megállt, és kíváncsian figyelte. És aztán váratlanul csatlakozott hozzá egy férfi. Nem, nem egy férfi. Egy fiú. Magas, nyúlánk alkat, csupa éles részlet. Beszélgettek, a szolgálólány sietősen egy darab papírt adott neki.

Lehetséges, hogy ki akarják fosztani az Almont House-t? Fényes nappal volt. A tér zsúfolt volt – azalatt is rengeteg kocsi haladt el Hazel mellett, ahogy ott állt, és a párost figyelte. De senki sem figyelt rájuk. Igaz, a kúria árnyában rejtőztek, de az bizonyos, hogy a tolvajok jobban kedvelték az éj leplét.

Hazel közelebb lopakodott, úgy tett, mintha lenyűgöznék egy apró rózsabokor. Körülbelül harminc lábnyira volt tőlük, de a két idegen fel sem nézett. A szolgálólány kinyújtotta a kezét, a magas fiú pár érmét ejtett a tenyerébe. Most, hogy

közelebb volt, Hazel ki tudta venni a hosszú, vékony orrot, ami a fiú arcáról nyúlt előre.

– Vigyázzál avval, Jack! – mondta a vörös hajú szolgálólány.

Az érmeket biztonságban elhelyezte a lány a derékszíján, majd eltűnt az Almont House kőhomlokzata mögött, becsusszant a sarkon, a szolgálok bejáratához igyekezve.

Furcsa, gondolta Hazel.

– Hazafelé, kisasszony? – kérdezte a fogathajtó, Mr. Peters, aki a tömb másik végéből szólongatta. Gyorsan meg-suhintotta a lovakat, ezzel azonnal mozgásba lendítve őket.

Az árnyakban álló fiú felnézett, és egy pillanatra összetalálkozott a tekintete Hazelével, a lány tarkóján felállt a szőr. A szeme élénken, tiszta szürkén csillogott. Hosszú orrával úgy festett, mint egy ragadozó madár. Mosolyt villantott, de olyan haloványat, hogy akár a fény játéka is lehetett, egy pillanattal később el is tűnt, a főút felé caplatott, ahol az Óváros füstje feketén és vastagon ült az utcák felett. Hazel beszállt a kocsiba, ami Hawthornden felé indult, és igyekezett újra összeilleszteni a képet róla az elméjében, de az emlékek máris halványodni kezdtek.